

[P. N. Petersen (Røjlø).]

undskyldte mig, at jeg ikke formår at tage lovforslaget så højtideligt, som ministeren måske mener, at det kan gøre krav på.

Den højtærede forsvarsminister rådede mig til, at jeg skulle læse betænkningen, den del af betænkningen, som jeg selv havde skrevet under på. Jeg skal heroverfor gerne sige, at det er rigtigt, at vi i betænkningen har givet tilslutning til princippet med en enhedsordning med en chef, der har ansvaret overfor den parlamentariske minister. Det vil jeg ikke fragå. Men vi har aldrig nogensinde godkendt tidspunktet for forelæggelsen og ordlyden af det foreliggende lovforslag, mindst af alt det hjemmeværn, der er koblet til hærordningen.

Der er heller ingen, der ved, om vi ved den endelige ordning får brug for alle de rammer, der er anført i det foreliggende lovforslag. Det har f. eks. været nævnt, at hurtiggående marineenheder bedre og mere effektivt ville kunne løse de opgaver, der er tiltænkt kystbefæstningen. Det skal jeg nok vogte mig for at udtale mig om. Men hvem kan på nærværende tidspunkt udtale sig derom med sikkerhed? Jeg nævner dette på baggrund af de forhandlinger, der finder sted i Atlantrådet. Og må jeg i denne forbindelse sige, at når den højtærede forsvarsminister for udtalte, at hverken han eller udenrigsministeren havde tiltrådt noget mod rigsdagens vidende og vilje, skal jeg ikke påstå noget sådant, men jeg vil blot understrege, at jeg citerede den nøjagtige ordlyd af artikel 3, 5 og 9 i Atlantpagten og De Forende Nationers pagt, artikel 43 — den nøjagtige ordlyd. Så må vi jo se, hvad tiden vil bringe.

Jeg nævner dette på baggrund af de forhandlinger, der finder sted i Atlantrådet. Hvad der foregår dér, er der ingen der ved; desto større plads bliver der til gisninger. Der tales om koordination af alle de politiske, økonomiske, militære og strategiske muligheder, som Atlantpagtlandene råder over, en samlet kraftanstrengelse for at hævde sig i den kommende tid. Der tales om, at Frankrig og Beneluxlandene skal bære byrderne af de store landhære, medens andre stater skal koncentrere kræfterne om søværnet og flyvevåbnet. Endvidere peges der på nødvendigheden af, at de enkelte stater reducerer de nationale styrker til gavn for samarbejdet mellem Atlantpagts lande. Og endelig understreges det stærkt, at de enkelte staters militære byrder ikke må blive så store, at det går ud over levestandarden for de pågældende lande. Alt det er kun gisninger,

men det åbner perspektiver for en fremtid, som vi i øjeblikket kun aner, hvorfor vi må udvise en vis varsomhed overfor de forholdsregler, der træffes på disse meget ømtålige områder.

Chr. Nielsen: Ministeren sagde, at jeg skulle være den sidste til at stille krav om demokratiske regler for hæren, fordi jeg, som ministeren påstod, hylder et system, der gør brug af koncentrationslejre og fængsler. Mon vi ikke skal holde os en lille smule til kendsgerningerne, kendsgerningerne på det tidspunkt, da ministeren og jeg var i situationer, der kunne afspejle vor indstilling overfor dette problem. Jeg tænker på tiden under besættelsen. Da var det som bekendt sådan, at medens kommunisterne var dem, der blev indespærret, tilhørte ministeren den fløj, som gouterede denne indespærring, ja, som måske endda i visse tilfælde hyldede den. . . . (*Forsvarsministeren* [Rasmus Hansen]: Det ved det ærede medlem ikke er rigtigt!) . . . jo, som i mange tilfælde forholdt sig aldeles passiv, for ikke at gå endnu videre og sige åbenlyst bekæmpede de mennesker i Danmark, der kæmpede for landets selvstændighed og frihed, således som han gjorde det under folkestrejken i Odense.

Nej, lad os holde os til kendsgerningerne. Når ministeren nu tilsyneladende vil udtrykke sin store kærlighed til demokratiet, så er det jo en højt mærkværdig måde at gøre det på, derved at ministeren f. eks. forfremmer og udnævner officerer, som under besættelsen afslørede nazistiske sympatier. Det synes jeg ikke ligefrem virker fremmede for demokratiet. Det kunne også godt være, at oberstløjtnant Dall i Odense kunne give et par oplysninger om, hvordan det står til med demokratiet.

Så var ministeren meget fornærmet over, at jeg havde brugt betegnelsen „krigsminister“. Nu forstår jeg ikke, hvorfor ministeren hidsede sig sådan op i dag, for i hvert fald igennem de 2½ år, den socialdemokratiske regering har siddet, ved jeg, at jeg ved flere lejligheder har brugt betegnelsen „krigsminister“, fordi den simpelthen er faldet mig i munden, uden at jeg har haft skygge af tanke om at ville bruge den med et fornærmeligt indhold; men dette fører til det spørgsmål, som præsidenten nu må tage under overvejelse, om det skal påtales, at man bruger betegnelsen „krigsskibe“. Så må dette at betegne et skib af den danske flåde som et krigsskib også være en fornærmelse, som ikke kan tolereres. Anderledes kan jeg ikke se på det spørgsmål.